

17η Νοέμβρη

Ενότητα 5

ΤΑ ΝΕΑ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Πολυτεχνείο '73

ΔΕΥΤΕΡΑ 17 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2003

Ο φακός
της
Ιστορίας

Στις 03.03 του Σαββάτου 17 Νοεμβρίου 1973 το τανκς είχεν την κεντρική πόλη του Πολυτεχνείου, τυλαπατώντας τους διαδηλωτές που ήταν σκαφαλομένοι πάνω της και τραγουδούσαν τον Εθνικό Ύμνο.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου ήταν η πιο μαζική πράξη αντίστασης του λαού κατά της στρατιωτικής δικτατορίας και είναι πρώτα από όλα έργο των φοιτητών και των νέων. Τα τανκς που γκρέμισαν την κεντρική πύλη του Πολυτεχνείου είχαν πριν από 6½ χρόνια καταπατήσει το κοινοβουλευτικό καθεστώς στην Ελλάδα και τον Ιούλιο του 1974 τσαλάκωσαν την Κυπριακή Δημοκρατία.

Η στρατιωτική δικτατορία κατάργησε αμέσως τη Βουλή, την κυβέρνηση και τις εκλογές, τα ανθρώπινα και τα πολιτικά δικαιώματα της ελευθερίας του τύπου, του συνδικαλισμού, της δικαιοσύνης και τα μετέτρεψε σε αδικήματα.

εφημερίδα *Τα Νέα*, 17 Νοεμβρίου 2003

Διαβάστε από το **Ανθολόγιο: [Η εξέγερση]**, της Μαργαρίτας Λυμπεράκη, σελ. 223.

- Αφού πραγματοποιήσετε τις δραστηριότητες που σας προτείνει το **Ανθολόγιο**, μπορείτε να πάρετε ιδέες από την παραπάνω φωτογραφία και το κείμενο και να φτιάξετε ένα πρωτοσέλιδο για τη δική σας εφημερίδα. Οι τίτλοι των άρθρων σας, το φωτογραφικό υλικό ή η δική σας εικονογράφηση είναι απαραίτητα στοιχεία για το πρωτοσέλιδο της εφημερίδας σας.

Τριήμερο στα κάγκελα

Σε μια στιγμή παραμερίζει το πλήθος. Μαζί του κι εμείς. Παραμερίζουμε για να περάσει μια εικόνα ζωής, νιογέννητη κι αυτή, φερμένη όμως από πολύ παλιά παραμύθια:

Ένας άντρας –ο πατέρας πρέπει να είναι– και στο σβέρκο του καθισμένο ένα μικρό παιδί. Πολύ μικρό. Περνούν αμίλητοι ανάμεσά μας και το παιδί από ψηλά, μ' ένα πρόσωπο σοβαρό, κοιτάζει όλους μας αμίλητο κουνώντας με το χέρι του ένα χάρτινο σημαιάκι. Πού βρέθηκε τέτοια ώρα το παιδί; Πού βρέθηκε το σημαιάκι; Τα παιδιά τέτοια ώρα κοιμούνται. Τα σημαιάκια τέτοια ώρα είναι θαμμένα σε μπαούλα περιμένοντας κάποια εθνική γιορτή για να βγουν και να κρατηθούν από παιδικά χέρια.

Υποδεχόμαστε σιωπηλοί τη νέα ζωή που περνάει ανάμεσά μας.

Να γονατίσουμε πρέπει.

Να σκύψουμε τα κεφάλια μας πρέπει στη νέα ζωή.

Παραμερίζουμε μόνο. Και σιωπαίνουμε. Και το παιδί προχωράει πιο πάνω, όλο πιο πάνω, και το αυλάκι που ανοίγει πίσω του ξανακλείνει.

Τώρα το παιδί φαντάζει από μακριά σαν να πορεύεται μοναχό του πάνω απ' τα κεφάλια μας, σαν να ξανάγινε το θαύμα λες, και περπατάει πάνω στα κύματα το παιδί, έπειτα από τόσους αιώνες, δίχως να βουλιάζει.

Ώρα μεσάνυχτα.

Σείεται η γη απ' άκρη σ' άκρη. Τρίζουν τα παράθυρα. Παραβιάζονται οι πόρτες. Όχι! Δεν είναι οκλοβοή. Είναι φωνές καθαρές. Δεν είναι όχλος. Δεν είναι βουητό. Είναι απόσταγμα γνώσης αιώνων, που τη ζύμωσαν οι άνθρωποι μέσα σε μπουντρούμια και σε κρυφά σχολειά.

Χάνομαι προς τα αριστερά. Άλλος κόσμος στριμώχνεται εδώ. Κάποιοι κουβαλάνε θεόρατα πανέ- ρια γεμάτα τρόφιμα. Για τα παιδιά. Για την καρδιά την πολιορκημένη.

Φώντας Κονδύλης, *Τριήμερο στα κάγκελα*, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα, 1987

- «Είναι απόσταγμα γνώσης αιώνων, που τη ζύμωσαν οι άνθρωποι μέσα σε μπουντρούμια και σε κρυφά σχολειά» λέει ο Φώντας Κονδύλης. Τι εννοεί κατά τη γνώμη σας;
- Αν γινόταν και συναντούσατε αυτό το παιδί τότε (ή τώρα, που θα είναι μεγάλος άνθρωπος), τι θα το ρωτούσατε;
- Συζητήστε τις εντυπώσεις σας ακούγοντας την κασέτα με τα ηχογραφημένα ντοκουμέντα από τον ραδιοφωνικό σταθμό του Πολυτεχνείου.

Μικρός τύμβος

Δίχως τουφέκι και σπαθί, με τον ήλιο στο μέτωπο,
υπήρξατε ήρωες και ποιητές μαζί. Είστε το Ποίημα.

Απλώνοντας το χέρι μου δε φτάνει ως εκεί
που ωραία λουλούδια σε υψηλό λειμώνα* τις μορφές σας
λιτανεύει ο αέρας της αρετής. Ω παιδιά μου,

μπροστά σ' αυτό το Ποίημα μετράει μόνο η σιωπή.

Νικηφόρος Βρεττάκος

Άγνωστος αγωνιστής

Η σφαίρα που σε σκότωσε
πέρασε δίπλα από την καρδιά μου,
δίπλα απ' την καρδιά μου έπεσες νεκρός,
δίπλα απ' την καρδιά μου σ' έθαψαν,
απάνω στον τάφο σου χτυπά.

Κώστας Μόντης

Κοίτα με στα μάτια

Κοίτα με στα μάτια κι έλα πιο κοντά,
άγια μου καρδιά κι αγαπημένη,
άκουσα κι απόψε πόρτα να χτυπά
πέτρες θα κυλάν οι πεθαμένοι.

Πώς να το ξεχάσω κείνο το παιδί
στο περιβολάκι τ' Αϊ-Νικόλα,
έπινε τον ήλιο σαν κλωρό κλαδί
πριν το θυμηθούν τα πολυβόλα.

Κοίτα με στα μάτια και με το σουγιά
πάρε απ' τη φλέβα μου μελάνι
γράψε τ' όνομά του στην αστροφεγγιά
χέρι φονικό να μην το φτάνει.

Πού είσαι, Πέτρο; Πού είσαι, Γιάννη;
Στου κάτω κόσμου το σιντριβάνι.
Νεράκι πίνω να λησμονήσω.
Γύρισε πίσω. Γύρισε πίσω.

Νίκος Γκάτσος

- Πώς καταλαβαίνετε τον στίχο: «μπροστά σ' αυτό το Ποίημα μετράει μόνο η σιωπή»;
- Με ποιες λέξεις ή φράσεις δηλώνεται στα ποιήματα ότι οι φοιτητές ήταν άοπλοι;
- Ποιες εικόνες χρησιμοποιούν οι ποιητές; Περιγράψτε τες με δικά σας λόγια.
- Με θέμα «Η νύχτα της 17ης Νοέμβρη 1973», ζωγραφίστε ή χρησιμοποιήστε την τεχνική του κολάζ φτιάχνοντας το δικό σας έργο.

*λειμώνας: λιβάδι, βοσκοτόπι

Ο Φωκίων ήταν ελάφι

– Εμείς ξεκινήσαμε!

Ο Λευτέρης –ναι– ήταν περήφανος.

– Εμείς ξεκινήσαμε! Ξανάπε. Κι άρχισαν να τρέμουν τα φίδια κι οι σαύρες απ’ τον φόβο τους! συνεχίσσε.

Και ήταν –ναι!– περήφανος ο Λευτέρης.

Ο Ιάκωβος σάστισε:

– Μπράβο σας!

– Κι εμείς που μόλις τώρα αρχίσαμε την προσπάθειά μας να σας βοηθήσουμε!

Το χελιδόνι φοβήθηκε πως τώρα κανείς δε θα το χρειαζόταν.

– Μα δε θα μπορούσατε να βρείτε πιο κατάλληλη στιγμή! Τώρα είναι που χρειαζόμαστε τη βοήθεια όλων! το καθούχασε ο σπουργίτης.

– Συμφωνώ κι εγώ! Μια μικρή μονάχα αλλαγή θα γίνει στο σχέδιό μας. Μια ευχάριστη αλλαγή! χαμογελούσε ο σκίουρος. Λευτέρη, εξακολουθώ να θέλω να τραβήξω φωτογραφίες!

– Από φωτογραφίες όσες θες! Έλα μαζί μου!

Ο σπουργίτης φτερούγισε προς την πολιτεία.

Τα μερμήγκια είχαν γεμίσει όλη την πλατεία.

Παντού μερμήγκια τραγουδούσαν, φώναζαν, ύψωναν σημαίες και πλακάτ.

«ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ» ο σκίουρος διάβασε ένα.

«ΟΧΙ ΠΙΑ ΑΛΛΗ ΤΥΡΑΝΝΙΑ» συλλάβισε ένα άλλο το χελιδόνι δίπλα του.

Ο σπουργίτης ήταν όλο καμάρι. Πλησίασε πιο κοντά στους άλλους δυο. Είχε μεγάλη φασαρία και ήθελε να τον ακούσουν.

– Τα μερμήγκια πρώτα ξεκίνησαν τον αγώνα! τους φώναξε.

Το χελιδόνι απόρησε:

– Τα μερμήγκια!

– Και γιατί κλείστηκαν μέσα σ’ αυτό το κτίριο; ρώτησε ο σκίουρος.

– Είναι το πιο μεγάλο σχολειό της χώρας! Γι’ αυτό κλείστηκαν εδώ. Επειδή τα γράμματα δεν αντέχουν την καταπίεση! Όμως θα σας τα πει πιο καλά ένα απ’ αυτά τα μερμήγκια. Οποιοδήποτε απ’ αυτά.

Ο σπουργίτης έγνεψε σ’ ένα μερμήγκι που περνούσε δίπλα τους.

– Μπήκαμε εδώ μέσα κι αποφασίσαμε να μη βγούμε παρά μονάχα με βία, αν δε μας ξαναδώσουν τη λευτεριά μας. Ήταν καιρός να δώσουμε ένα μάθημα σε όλα τα φίδια και στις σαύρες, σε όλους τους ποντικούς! τους εξήγησε αυτό.

– Καλά και τι περιμένετε πως θα πετύχετε; ρώτησε το χελιδόνι.

– Να σου πω εγώ! είπε ένα άλλο μερμήγκι που ήρθε και στάθηκε δίπλα τους. Ελπίζουμε πως έτσι θα κάνουμε τους συμπατριώτες μας να νικήσουν τον φόβο τους και να ενωθούν μαζί μας. Να ξεσηκωθούμε όλοι και να απαιτήσουμε λευτεριά και δικαιοσύνη.

– Και δε φοβάστε;

Ο σκίουρος έβλεπε κάπως μικρό το μερμήγκι για έναν τόσο μεγάλο αγώνα.

Εκείνο έδειξε πίσω απ’ τα κάγκελα που περιτριγύριζαν τον τοίχο του μεγάλου κτιρίου:

– Δείτε εκεί έξω!

Φίδια, σαύρες, ποντικοί με όπλα, με κράνη και με σκοτεινά, ολοσκότεινα πρόσωπα στέκονταν και κοιτούσαν τα κλεισμένα μερμήγκια.

Κάτι κρύο, παγωμένο, πέρασε πάνω απ' τα πούπουλα του χελιδονιού.

Κάτι κρύο, παγωμένο, άγγιζε τη γούνα του σκίουρου.

– Ναι, φοβόμαστε! συνέχισε το μερμήγκι. Όμως πρέπει να νικήσουμε αυτόν τον φόβο. Το άλλο μερμήγκι πλησίασε τα κάγκελα:

– Κι έπειτα δεξ! Δες εκεί πίσω. Πίσω απ' τα φίδια, πίσω απ' τα ποντίκια υπάρχουν όλοι εκείνοι που μας συμπαραστέκονται. Βουβά τώρα. Πιο ζωντανά σε λίγο. Κοντεύουμε να τους πείσουμε.

– Ναι, πρέπει κάτι να κάνουν! φώναξε ο σκίουρος κι η φωτογραφική μηχανή υψώθηκε στο μάτι του.

Ένα μερμήγκι με ένα πανό που έγραφε «ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ» πέρασε μπροστά απ' τον φακό και καθρεφτίστηκε μέσα του.

Μάνος Κοντολέων, *Ο Φωκίων ήταν ελάφι*, εκδ. Καστανιώτη, Αθήνα, 1992

- Γιατί οι ήρωες του συγγραφέα είναι επιλεγμένοι από τον κόσμο των ζώων;
- Βρείτε ποια ζώα αντιπροσωπεύουν τον λαό και ποια τους δικτάτορες και τους συνεργούς τους.
- «Είναι το πιο μεγάλο σχολείο της χώρας! Γι' αυτό κλείστηκαν εδώ. Επειδή τα γράμματα δεν αντέχουν την καταπίεση!» Τι εννοεί κατά τη γνώμη σας ο συγγραφέας;
- Τι θέλει να μας πει η παραπάνω ιστορία;

- Γράψτε μια δική σας παρόμοια ιστορία, έχοντας για ήρωες ζώα.

Μαθαίνω περισσότερα για τη 17η Νοέμβρη

Γκρης Ηλίας, *Το μελάνι φωνάζει – Η 17^η Νοέμβρη 1973 στη λογοτεχνία*, εκδ. Μεταίχμιο, Αθήνα, 2003.

Κλιάφα Μαρούλα, *Οι πελαργοί θα ξανάρθουν*, εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 1990.

Μάστορη Βούλα, *Κάτω από την καρδιά της*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1995.

Μητροπούλου Κωστούλα, *Το χρονικό των τριών ημερών*, εκδ. Μπουκουμάνη, Αθήνα, 1976.

Σαρή Ζωρζ, *Τα γενέθλια*, εκδ. Πατάκη, Αθήνα, 1998.

Σίνου Κίρα, *Μια χαραμάδα φως*, εκδ. Κέδρος, Αθήνα, 1986.